

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoPr/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4619201860
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4619201860.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej, a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. X, občan SR, proti žalovanému: ODUT spol. s r.o., so sídlom Ľaliová 2125/4, 955 01 Topoľčany, IČO: 50 864 866, o určení, že dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi je neplatná a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 8Cpr/12/2019-447 zo dňa 8. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. v časti o zapltenie nevyplatenej mzdy a cestovných náhrad vo výške 457,35 eura, o oznamovacej povinnosti žalovaného, o povinnosti žalovaného na sprístupnenie mzdových dokladov a o zapltenie nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur potvrdzuje.

II. Vo zvyšnej časti zamietajúceho výroku II., a to v rozsahu zamietnutia žaloby na zapltenie sumy nad 457,35 eura s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 911,84 eura od 20.06.2019 do zapltenia, zapltenia náhrady mzdy vo výške 1 460 eur s príslušenstvom a zapltenia náhrady za dovolenku, ako aj vo výroku o trovách konania III., odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III. Odvolací súd odvolanie žalobcu proti určujúcemu výroku I. odmieta.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že Dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi listom žalovaným zo dňa 17.06.2019 je neplatná a pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 Zákonníka práce dňom prevzatia, teda 20.06.2019, kedy žalovaná strana toto prevzala (I. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,42 % s tým, že o konkrétnej sume tejto náhrady rozhodne tunajší súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na § 15, § 42 ods. 1, § 48 ods. 1, § 59 ods. 1, § 60 ods. 1, 2, § 69 ods. 1 písm. b) ods. 4, § 70, § 72 ods. 1, 2, § 38 ods. 1, 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, § 35 ods. 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 132 ods. 1 – 3, § 149, § 151 ods. 1, § 150 ods. 1, 2, § 154, čl. 8 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia, že Dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi listom žalovanej organizácie zo dňa 17.06.2019 je neplatná a pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 ZP dňom prevzatia dňa 20.06.2019, žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zvyšnú časť nevyplatených častí mzdy za mesiace 3,4,5,6 roku 2019, náhradu mzdy v sume priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov po okamžitom skončení pracovného pomeru

podľa § 69 ods. 4 ZP, ako aj úroky z omeškania. Žalobu zdôvodnil tým, že dňa 28.06.2019 mu poštou žalovaný doručil okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré nazval dohodou o skončení pracovného pomeru. Táto dohoda podľa žalobcu nemala náležitosti nielen dohody o skončení pracovného pomeru, ale i oznámenia o skončení pracovného pomeru podľa § 72 Zákonníka práce. S dohodou nesúhlasil a preto ju nepodpísal. Nakoľko právny úkon nebol urobený predpísanou formou podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce, považoval ju za neplatnú. Podľa žalobcu pracovný pomer bol ukončený podľa § 79 Zákonníka práce dňa 02.07.2019. Okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré podal, prevzal žalovaný dňa 20.06.2019 a on prevzal Dohodu o skončení pracovného pomeru až dňa 28.06.2019. Žalovaný nepodal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 05.09.2019 s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť.

2. Žalobca podal dňa 24.01.2020 návrh na zmenu žalobného návrhu a na pojednávaní dňa 11.02.2020 upresnil svoju žalobu. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným pracovný pomer na dobu neurčitú dňa 18.03.2019 za podmienok v nej dohodnutých. Žalovaný vyhotovil dňa 17.06.2019 t. j. deň pred uplynutím 3 mesačnej dohodnutej skúšobnej doby listinu označenú ako Dohoda o skončení pracovného pomeru, podľa obsahu ktorej malo ísť o skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 72 Zákonníka práce, ktorá bola doručená žalobcovi dňa 28.06.2019. Žalobca doručil žalovanému dňa 20.06.2019 Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca z dôvodu nevyplatených mzdových nárokov za mesiac marec a apríl 2019. Uvedené zrušenie pracovného pomeru nebolo zo strany žalovaného rozporované a nebola podaná žaloba na určenie jeho neplatnosti. Na podnet žalobcu vykonal Inšpektorát práce Nitra kontrolu u žalovaného, pričom bol vystavený Protokol č. INA-61-13-2.3/P-E22,24,27,A25-19 zo dňa 26.09.2019, v ktorom boli uvedené zistené nedostatky, ktoré sa týkali žalobcom namietaných nevyplatených mzdových prostriedkov za prácu nadčas, sobotu, nedeľu ako i nočnú prácu počas jeho pracovného pomeru.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný vystavil ukončenie pracovného pomeru so žalobcom v skúšobnej dobe dňa 17.06.2019 a to i uvedeným tohto dňa, ako deň skončenia pracovného pomeru, pričom toto bolo pred uplynutím skúšobnej doby, ktorá by vzhľadom na uzatvorenie pracovného pomeru dňa 18.03.2019 uplynula dňom 18.06.2019. Nedodržanie poriadkovej trojdňovej lehoty písomného oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe nemá za následok neplatnosť právneho úkonu a tento prejav vôle je možné urobiť najneskôr v posledný deň trvania skúšobnej doby. Žalobca sám potvrdil vo svojom písomne podanom Oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru, že dňa 17.06.2019 mal vedomosť o tom, že s ním chce ukončiť žalovaný pracovný pomer v skúšobnej dobe, čo mu bolo oznámené telefonicky a toto bol z jeho strany dôvod, pre ktorý pri odovzdaní motorového vozidla sa nedostavil k žalovanému, aby mu toto písomne nebolo doručené. Svedkyňa F. C. potvrdila, že bola poverená konateľmi skončiť pracovný pomer s žalobcom a telefonicky mu oznámila, že s ním firma skončí pracovný pomer v skúšobnej dobe, aby sa zastavil na firme na podpísanie skončenia pracovného pomeru, čo odmietol a následne toto poslala poštou dňa 17.06.2019, žalobcovi to bolo doručené dňa 28.06.2019, t.j. po skončení skúšobnej doby, vzhľadom k čomu mal súd za preukázané, že nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru uzatvoreného medzi žalobcom a žalovaným v skúšobnej dobe dňom 17.06.2019 a z uvedeného dôvodu vyhovel žalobe v časti určenia, že dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi listom žalovanej organizácie zo dňa 17.06.2019 je neplatná a pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 ZP dňom prevzatia 20.06.2019, nakoľko okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalobcu ako zamestnanca z dôvodu nevyplatenia mzdy a jej náhrad žalovaný nerozporoval a písomný prejav mu bol riadne doručený.

4. V časti nároku na zaplatenie mzdy a cestovných náhrad (diét) za mesiace 3-6/2019 v sume 911,84 eur s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia, náhradu mzdy v sume 1 400 eur s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia, náhradu za dovolenku v sume 308,22 eura s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia, súd žalobu zamietol, a to s poukazom na znalecký posudok č. 10/2022 G. A. A., v ktorom znalkyňa konštatovala nárok žalobcu, ktorý mu nebol vyplatený v hrubej mzde ako i ostatné nároky, ktoré mali byť vyššie za marec 2019 o 37,62eur, za apríl 2019 o 40,67eur, za máj 2019 o 249,80eur a za jún 2019 o 129,26eur, celkom vo výške 457,35eur. Túto sumu žalovaný po doručení znaleckého posudku poukázal žalobcovi (detail pohybu Tatra banky a.s zo dňa 07.10.2022), čo žalobca nenamietal a nepoprel. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú.

5. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žaloba žalobcu nespĺňala zákonné náležitosti ustanovenia § 137 CSP, a to v časti jeho nároku na uloženie povinnosti žalovanému po skončení konania, ak bude rozhodnuté v prospech žalobcu a ak bude okamžité skončenie pracovného pomeru uznané za právoplatné, aby žalovaný oznámil ku ktorému dňu skončil pracovný pomer všeobecnej zdravotnej poisťovni a sociálnej poisťovni a tiež v časti nároku na sprístupnenie mzdových dokladov žalobcovi, preto žalobu ako nedôvodnú v tejto časti zamietol.

6. V časti nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody z titulu ujmy na zdraví v sume 1000 eur, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nešpecifikoval, neuviedol v čom spočíva jeho nárok, o akú náhradu, akej nemajetkovej ujmy ide. Súd vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena v tejto časti žalobu zamietol. K nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie uviedol, že žalobou bolo uplatnených 7 nárokov žalobcu, súd vyhovel v celom rozsahu v jednom nároku a vo zvyšku, v šiestich nárokoch, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na základe uvedeného predstavoval úspech žalobcu 14,29 %, žalovaného 85,71%, preto v konaní úspešnejší žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo výške 71,42 % (po odpočítaní úspechu žalovaného t. j. 85,71 % - 14,29 %). V uvedenom rozsahu súd žalovanému s poukazom na § 255 ods. 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že o konkrétnej sume tejto náhrady rozhodne tunajší súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

7. Vyššie uvedený rozsudok v zákonnej lehote napadol odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal na základe tých odvolacích dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej pariaace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (neboli správne zapisované zápisnice a vyhodnocované dôkazy), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam aj pretože neobjektívne a nesprávne presadzoval práva jednej strany, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, pretože nebol vypočutý A. H. ml.

8. Žalobca v odvolaní zastal názor, že vyčíslenie spôsobenej škody súdnym znalcom je predčasné, pretože vychádzalo zo spisu inšpektorátu práce a len tvrdenia žalovaného, pretože inšpektorát práce do prerokovania protokolu musí vychádzať len z dôkazov, ktoré predloží zamestnávateľ a nie zamestnanec, a z tohto dôvodu opakovane žalovaného žiadal o predloženie účtovných dokladov, čo odmietal a cez súd nepredložil, pretože toto jeho právo opomenul, čím zvýhodnil protistranu. Namietal zamietnutie nároku na náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4 ZP, pretože nevedel vypočítať a presne určiť spôsobenú škodu na nevyplatených častiach. Mal mať nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov, čím súd paradoxne v rozpore so zákonom uznal jeho okamžité skončenie za platné, ale na druhej strane mu nárok na náhradu mzdy zamietol. Práve preto, že žalovaný nepredložil prostredníctvom súdu účtovné doklady, nevedel presne vyčísliť spôsobenú škodu na nevyplatených častiach mzdy. Namietal, že od žalovaného žiadal predložiť v origináloch všetkých mzdových a účtovných dokladov, nie len tých, ktoré boli predložené inšpektorátu práce, tak ako vyzval súd žalovaného. Dôsledkom toho, že žalovaný mu nepredložil požadované dokumenty bolo to, že nevedel riadne vyčísliť škodu nevyplatením častí mzdy a pretože sa tak nestalo a tieto doklady mu neboli riadne predložené, nemohol riadne reagovať na znalecký posudok. Namietal, že znalecký posudok bol vyhotovený predčasne, a s jeho námietkami sa súd prvej inštancie v rozsudku nevysporiadal. Žalobca uviedol, že žalovaný uznal nároky žalobcu až po pribratí súdneho znalca a až na základe znaleckého posudku uhradil žalovanému určitú sumu, o čom sa žalobca dozvedel až po skončení dokazovania, pretože žalovaný ho o tomto nevyrozumel, hoci súdu doklad o vyplatení predložil. Namietal, že ani žalovaný, ani súd ho s predmetných dôkazom neoboznámil, hoci to bolo ich povinnosťou. Požadoval, aby mu žalovaný sprístupnil mzdové doklady ešte pred rozhodnutím súdu, aby mohol presne vyčísliť súdu svoje nároky.

9. Náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy žiadal v sume 1 000 za prenasledovanie jeho osoby v snahe, aby sa nemohol zamestnať na Slovensku u druhých zamestnávateľov. Prenasledovanie spočívalo v tom, že kontaktoval zamestnávateľov a rozprával im, že sa napr. teraz súdi. Tiež žalobca žiadal, aby žalovaný

bol súdom zaviazaný na doplatenie dlhu na všeobecnú zdravotnú poisťovňu ako aj soc. poisťovňu za obdobie od 17.06.2019 do 20.06.2019, pretože v tomto čase jeho pracovný pomer ešte trval a žalovaný ho nemohol odhlásiť už dňom 17.06.2020. Namietal tiež prítomnosť svedkyne C. na pojednávaní dňa 11.02.2020, pretože tento postup súdu je v rozpore s § 199 CSP, a podľa tohto ustanovenia má súd dbať na to, aby výpoveď svedka nebola ovplyvnená jeho prítomnosťou na pojednávaní a takto sa nestalo. Poukázal na to, že súd nevykonal ním navrhované dôkazy – výsluch svedka A. H. ml. (súd ho ani nepredvolal, pretože účasť svedka mala byť zabezpečená cez právneho zástupcu žalovaného), ako aj to, že doposiaľ nebol zamietnutý jeho návrh na predloženie originálnych účtovných dokladov. Tiež namietal, že výsluch svedkyne Hrnčarovej súdom bol v rozpore so zákonom, pretože mal súd najskôr svedkyňu nechať vypovedať o skutočnostiach, ktoré sú jej známe a následne mohol pristúpiť k otázkam, pričom súd ihneď dal možnosť klásť otázky právnenému zástupcovi žalovaného, čím nebol dodržaný postup pri dokazovaní (č. I. 528). Poukázal aj na to, že súd svojvoľne zmenil ním uplatňovanú sumu vo výške 1 460 eur na náhradu mzdy na sumu 1 400 eur. Uviedol, že súd aj napriek tomu, že vedel, že je na pracovnej ceste vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. Opätovne vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi. V prevažnej časti svojho rozsiahleho odvolania žalobca namietal správnosť vyhotovených zápisníc o pojednávaní. V neposlednom rade dôvodil, že súd nesprávne posúdil predmet žaloby, pretože on sa domáhal aj 6 % úroku z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia zo sumy 911,84 eura, čo však súd pri rozhodovaní nezohľadnil.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie považuje za irelevantné a nedôvodné. Poukázal na to, že v intenciách znaleckého posudku uhradil žalobcovi všetky mzdové nároky, ktoré mu neboli vyplatené v hrubej mzde, celkovo sumu 457,35 eura, a to prostredníctvom bezhotovostného prevodu. Žalovaný zastal názor, že nároky a argumenty žalobcu prezentované v odvolaní, ako aj počas celého súdneho konania nemajú žiadnu výpovednú hodnotu a sú iba ničím nepodloženými tvrdeniami, ktoré navyše nemajú oporu v žiadnych dôkazoch, a preto sa žalovaný v plnom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a naďalej zotrváva na svojich doterajších písomných a ústnych vyjadreniach prednesených počas celého súdneho konania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalobca v odvolacej replike poprel všetky tvrdenia žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu. Uviedol, že žalovaný pred samotným súdom aj počas súdu tvrdil, že mu všetko vyplatil tak ako mal. Dlh na nevyplatenú časť mzdy uznal až potom, čo súdny znalec vyčíslil nedoplatok na nevyplatených častiach mzdy, bez toho, aby mu oznámil o aké peniaze ide, a tak mohol tvrdiť, že dlžobu má vyplatenú, aby takto získal percentá žaloby na svoju stranu. Bez jeho vyjadrenia a zmeny predmetu žaloby sa tento bod týmto vyplatením stal v prospech neho i napriek tomu, že mu v tomto bode nevyplatil úroky z omeškania, ktoré žiadal. Zastal názor, že ako slabšia strana sporu má právo predložiť súdu dôkazy do vyrieknutia rozsudku, a preto tak konal. Nerátal s tým, že súd ukončí konanie v jeho neprítomnosti, najmä keď žiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti a o odročenie pojednávania. Na druhú stranu A. H. mladšieho ani raz súd nepreveroval. Namietal aj rozhodnutie o trovách konania, pretože žalovaný mu síce vyplatil časť dlhu na nevyplatených častiach mzdy, ale nevyplatil mu nárok na náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4, ktoré si nárokoval, a ktoré mu súd paradoxne zamietol, i keď sám tvrdil, že zamestnanec má právo na tento nárok. Poukázal na to, že mu neboli vyplatené ani úroky z omeškania i napriek tomu, že o ne žiadal. Vyplatil znalca a tým z neho súd urobil poškodeného, pretože merito veci žaloby bolo hlavne nevyplatenie časti mzdy a po tom, čo by mal zaplatiť žalovanému 71 % trov konania, súd z neho urobil ešte väčšieho poškodeného ako bol. V závere opätovne poukázal na dôvody uvedené vo svojom odvolaní.

12. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu, podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v zamietajúcom výroku II. v časti o zaplatení nevyplatenej mzdy a cestovných náhrad vo výške 457,35 eura, o oznamovacej povinnosti žalovaného, o povinnosti žalovaného na sprístupnenie mzdových dokladov a o zaplatení nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Vo zvyšnej časti zamietajúceho výroku II., a to v rozsahu zamietnutia žaloby na

zaplatenie sumy nad 457,35 eura s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 911,84 eura od 20.06.2019 do zaplattenia, zaplattenia náhrady mzdy vo výške 1 460 eur s príslušenstvom a zaplattenia náhrady za dovolenku, ako aj vo výroku o trovách konania III., je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti určujúcemu výroku I. je potrebné podľa § 386 písm. b) CSP odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

13. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,

17. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

18. Civilný sporový poriadok výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie. Obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Ak odvolanie podá strana, v neprospech ktorej nebolo vydané rozhodnutie, je povinnosťou odvolacieho súdu odmietnuť odvolanie v zmysle § 386 písm. b), pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

19. Predmetom konania je žalobný návrh žalobcu po pripustení zmeny žaloby súdom prvej inštancie uznesením č. k. 8Cpr/12/2019-158 zo dňa 18. februára 2020. Žalobca sa domáhal určenia, že „Dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi listom žalovanej organizácie zo dňa 17.06.2019 je neplatná a pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 dňom prevzatia, teda 20.06.2019, kedy žalovaná strana toto prevzala. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi dlžnú časť nevyplatených častí mzdy a cestovných náhrad (diét) za mesiace 3,4,5,6/2019 v sume 911,84 eura so 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplattenia. Žalovaný je povinný zaplatiť náhradu mzdy v sume 1460 eur so 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplattenia, podľa § 69 ods. 4. Žalovaný je povinný zaplatiť náhradu za dovolenku v sume 308,22 eura so 6 % úrokom z omeškania. Žalovaný je povinný po skončení súdneho pojednávania, ak bude rozhodnuté v prospech žalobcu, ak bude okamžité skončenie pracovného pomeru uznané za právoplatné, aby tieto skutočnosti žalovaný oznámil poisťovni ku ktorému dňu skončil pracovný pomer, tak isto i všeobecnej zdravotnej poisťovni a sociálnej poisťovni. Žalovaný je povinný sprístupniť žalobcovi mzdové doklady. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy v sume 1000 eur.“

20. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe v časti určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer skončil okamžitým skončením pracovného pomeru dňa 20.06.2019 vyhovel a I. výrokom určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru daná žalobcovi listom žalovaným zo dňa 17.06.2019 je neplatná a pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 Zákonníka práce dňom prevzatia, teda 20.06.2019, kedy žalovaná strana toto prevzala. Rozhodnutie bolo v tejto časti vydané v prospech žalobcu, a preto podľa § 359 CSP a contrario, nebol žalobca oprávnenou osobou na podanie odvolania proti uvedenému výroku.

21. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napádaného

výroku rozhodnutia od posledného návrhu sporovej strany vo veci samej jej neprospech. Formálna ujma môže vzniknúť vtedy, ak nebolo žalobe alebo návrhu vyhovené čo len sčasti, ak súd prekročil žalobný návrh alebo prisúdil niečo iné, než čoho sa strana domáhala. V danom prípade bolo vyhovené žalobnému nároku žalobcu, teda rozhodnutie v tomto výroku bolo vydané v jeho prospech, z uvedených dôvodov bolo potrebné odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť, na základe čoho sa odvolací súd nemohol ďalej zaoberať dôvodmi odvolania a vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia vo vyhovujúcej časti.

22. Odvolací súd sa ďalej zaoberal rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti o zaplatenie nevyplatenej mzdy a cestovných náhrad (diét) za mesiace 3-6/2019 v sume 911,84 eura s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia, náhradu mzdy v sume 1 400 eura s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia, náhradu za dovolenku v sume 308,22 eura s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia zamietol, a to s poukazom na znalecký posudok č. 10/2022 Ing. A. A., v ktorom znalkyňa konštatovala nárok žalobcu, ktorý mu nebol vyplatený v hrubej mzde, ako i ostatné nároky, ktoré mali byť vyššie za marec 2019 o 37,62 eura, za apríl 2019 o 40,67 eura, za máj 2019 o 249,80 eura a za jún 2019 o 129,26 eura, celkom vo výške 457,35 eura, ktorú sumu žalovaný po doručení znaleckého posudku poukázal žalobcovi. Odvolací súd uvádza, že predmetom znaleckého posudku však bolo len určenie výpočtu mzdy žalobcu za obdobie marec, apríl, máj a jún 2019 s určením výšky jednotlivých nárokov žalobcu za nočnú prácu, nadčas za prácu v sobotu, v nedeľu, vo sviatok, jeho predmetom nebolo určenie nároku či výšky na náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4 ZP a výška náhrady za dovolenku, preto je rozsudok v tejto zamietajúcej časti (sumy 1460 eur s príslušenstvom a sumy 308,22 eur s príslušenstvom) nepreskúmateľný.

23. Pokiaľ ide o zamietnutie nároku žalobcu nad vyplatenú sumu 457,35 eur s príslušenstvom (za mesiace 3-6/2019), z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobcovi bola dňa 28.07.2022 doručená výzva na vyjadrenie k znaleckému posudku (č. I. 392). Dňa 04.08.2022 boli súdu doručené námietky žalobcu k znaleckému posudku (č. I. 397 - 399). Žalobca predovšetkým namietal, že znalcom nebol vyhotovený výpočet nadčasových hodín a s ním príslušný príplatok za nadčas. Ako príklad uviedol mesiac jún, kedy podľa mzdového listu má vyplatené odpracované hodiny 52 hodín, ale podľa výkazu práce vodiča IP Trenčín mal dobu riadenia 58,57 hod. a inej práce 41,30 hod, čo je spolu 100 hod. a 27 minút. Tiež uviedol, že cestou z Nemecka do Topoľčian odpracoval ďalších 11 hodín, ktoré si na kartu vodiča nemohol zapísať, pretože nevedel vozidlo, ktoré by takéto zariadenie malo a podľa jeho názoru, táto práca mala byť započítaná do odpracovaných hodín. Teda spolu je to 111 hodín a 27 minút a zamestnávateľ mu vyplatil len odpracované hodiny 52 za tento mesiac. Namietal, že znalec uvedené fakty nezohľadnil a preto trval na oprave znaleckého posudku, podobne to bolo aj pri iných mesiacoch. Ďalej žalobca tvrdil, že mu v súvislosti s týmto vznikol nárok na nadčasový príplatok, čo tiež nebolo zohľadnené v znaleckom posudku.

24. Odvolací súd uvádza, že s námietkami žalobcu voči znaleckému posudku sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal, čím žalobcovi neumožnil adekvátne reagovať na dôvody zamietnutia jeho návrhu. Jednou z námietok žalobcu bolo, že znalec pri vyhotovení znaleckého posudku vychádzal len z dokumentov Inšpektorátu práce predložených žalovaným. V tomto smere odvolací súd uvádza, že zo znaleckého posudku vyplýva, že podkladom na vypracovanie znaleckého posudku bol súdny spis 8Cpr/12/2019, mzdové listy žalobcu a jeho pracovná zmluva. Znalkyňa pri svojich výpočtoch vychádzala aj z mesačného výkazu práce vodiča (údajov z karty vodiča), ktoré boli stiahnuté IP Trenčín (č. I. 124, 406 a pripojený spis IP Nitra), a na ktoré poukazoval žalobca jednak vo svojich výhradách voči znaleckému posudku, ako aj následne v odvolacích námietkach, a ktorý výkaz obsahuje rozdielny počet odpracovaných hodín ako mzdové listy. Tieto skutočnosti boli uvedené aj v Protokole IP Nitra zo dňa 26.09.2019 (pripojený spis IP Nitra) týkajúce sa najmä neevidovania pracovného času zamestnávateľom u žalobcu, čo malo priamo dopad na počet odpracovaných hodín žalobcom, pričom nie je známe, či tento nedostatok bol následne zo strany zamestnávateľa odstránený. V tejto časti absentuje v konaní dokazovanie. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že žalobca počas celého prvoinštančného konania žiadal, aby mu žalovaný predložil mzdové podklady, aby jednak vedel správne vyčísliť výšku neuhradenej mzdy a cestovných náhrad a následne vedel posúdiť správnosť znaleckého posudku. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie žiadal písomne žalovaného o vyjadrenie a predloženie dôkazov ohľadom rozporov vo vyčíslení odpracovaných hodín a vyúčtovanej mzdy (čl. 215), pričom žalovaný následne predložil súdu vyjadrenie s listinnými dôkazmi (čl. 223-253), avšak žalovaný nevedel vysvetliť rozpory vo výkazoch vodiča a výplatných listinách, keďže nemal k dispozícii výkazy stiahnuté

z karty vodiča. V súdnom spise sa však mesačný výkaz z karty vodiča nachádzal. Tento rozpor v konaní vysvetlený nebol a tvorí podstatnú časť námietky pri riadnom vyčíslení mzdy, keď žalobca poukazuje najmä na mesiac jún, v ktorom mal podľa výkazu stiahnutého z karty vodiča odpracovaných podstatne viac hodín (119,42 hodín) ako podľa mzdového listu zamestnávateľa, resp. prepočtu znalkyne v ZP (72 hodín). S rozdielnym počtom odpracovaných hodín sa nezaoberala ani znalkyňa. Z vykonaného dokazovania tiež nie je zrejmé, či žalovaný predložil do spisu všetky mzdové podklady pre riadny výpočet mzdových nárokov žalobcu, keďže žalobca stále namietal, že tieto podklady nie sú súčasťou spisu (neuviedol však ktoré konkrétne). Vzhľadom na túto skutočnosť bude okrem iného potrebné, aby súd prvej inštancie posúdil, či je v danej veci potrebné žiadať od žalovaného ďalšie mzdové doklady, tak ako to navrhuje žalobca.

25. V danej veci sa súd prvej inštancie nielenže nevysporiadal s námietkami žalobcu proti znaleckému posudku, ale ani neuviedol dôvody pre ktoré žalobcom navrhované dôkazy (ako napr. výsluch svedka H. ml.) nevykonal. Odôvodnenie rozsudku musí obligatórne obsahovať vysvetlenie, prečo navrhované dôkazy nevykonal, inak je takého rozhodnutie nepreskúmateľné. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné, a to je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

26. Zaoberajúc sa ďalšou odvolacou námietkou žalobcu, odvolací súd zistil, že dňa 18.10.2022 sa konalo vo veci pojednávanie v neprítomnosti žalobcu. Na uvedenom pojednávaní súd oboznámil strany so žiadosťou žalobcu o odročenie pojednávania zo dňa 04.10.2022 a zároveň poukázal na uznesenie z č. I. 308, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 13.10.2021, v ktorom mu bolo uložené, aby sa dostavoval na pojednávania alebo si ustanovil zástupcu s tým, že na ďalšie návrhy žalobcu o odročenie pojednávania nebude prihliadať. Z dôvodu, že sa žalobca na predmetné pojednávanie nedostavil a ani si neustanovil svojho zástupcu, konal súd v jeho neprítomnosti. Na tomto pojednávaní súd strany oboznámil so znaleckým posudkom, dokladmi o zaplatení č. I. 420 a vyhlásil dokazovanie za skončené. Dňa 25.10.2021 bol žalobca osobne nahliadnuť do súdneho spisu a následne dňa 08.11.2022 bol vyhlásený rozsudok vo veci samej. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu v časti o zaplatenie sumy 457,35 eura zamietol, pretože žalobca preukázateľne žalovanému túto sumu uhradil pred rozhodnutím vo veci samej, a teda nebol daný legitímny dôvod prečo by mal súd zaviazat' žalovaného na zaplatenie tejto sumy. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

27. K námietke žalobcu uvedenej v odvolaní (č. I. 491), že nebol oboznámený s vykonaným dôkazom – dokladom o úhrade zaplateného dlhu, je však potrebné uviesť, že súd prvej inštancie predmetný dôkaz oboznamoval na pojednávaní dňa 18.10.2022, ktoré sa z vyššie uvedených dôvodov konalo v jeho neprítomnosti. Odvolací súd v tomto smere nezistil žiadne procesné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mali za následok porušenie práv žalobcu. Žalobca pritom už pred rozhodnutím súdu mal vedomosť o tom, že došlo k úhrade tejto sumy, jednak tým, že táto suma mu bola uhradená na jeho účet a tiež z nahliadnutia do spisu, preto mal možnosť na procesný úkon týkajúci sa čiastočného späťvzatia žaloby. Navyše žalobca bol poučený, že v prípade, ak sa nebude môcť zúčastniť na pojednávaní, má si ustanoviť zástupcu, pretože inak bude súd konať v jeho neprítomnosti a na prípadné ďalšie návrhy na odročenie pojednávania nebude prihliadať. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca opakovane žiadal o odročenie pojednávania, zástupcu si neustanovil, preto súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 184 ods. 2, 3 CSP, keď na jeho ostatný návrh o odročenie pojednávania neprihliadal a konal v jeho neprítomnosti. Je potrebné však dodať, že v ďalšom konaní, ak žalobca vopred súdu oznámi počas ktorých týždňov bude prítomný na Slovensku (teda nespôsobí ďalšie odročovanie pojednávania z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti), súd prvej inštancie môže nariadiť termín pojednávania tak, aby umožnil žalobcovi jeho osobnú účasť na pojednávaní.

28. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalobcu, odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že žalobca si uplatňoval sumu 911,84 eura spolu so 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 6 % ročne od 20.06.2019 do zaplatenia, zamietol bez bližšieho odôvodnenia, čím sa jeho rozhodnutie aj v tejto

časti stalo nepreskúmateľným. Pokiaľ žalobca dôvodne požadoval časť nevyplatených častí mzdy a cestovných náhrad (diét) za mesiace 3,4,5,6/2019 podľa názoru odvolacieho súdu, nezaplatením mzdy v rozsahu v akom mal na ňu žalobca zákonný nárok, sa žalovaný dostal do omeškania a aj túto skutočnosť musí súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zohľadniť.

29. Žalobca si tiež uplatňoval samostatný nárok na zaplatenie sumy 1 460 Eur so 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia poukazujúc na ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca požadoval náhradu mzdy v sume 1 400 eur spolu s 6 % úrokom z omeškania od 20.06.2019 do zaplatenia. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí uvádzal sumu 1 400 eur namiesto sumy 1 460 eura, ktorú v skutočnosti žalobca požadoval titulom náhrady mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce. Podľa tohto ustanovenia má zamestnanec, ktorý okamžite skončil pracovný pomer, nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že pracovný pomer žalobcu skončil okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 69 Zákonníka práce dňom prevzatia, teda dňom 20.06.2019, kedy žalovaná strana toto prevzala. V odôvodnení rozhodnutia však súd prvej inštancie vôbec neuviedol z akých dôvodov zamietol nárok žalobcu na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Z uvedeného dôvodu bude súd prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne posudzovať nárok žalobcu na náhradu mzdy uplatnený podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce.

30. Rovnako súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil, prečo zamietol nárok žalobcu na náhradu mzdy za dovolenku v sume 308,22 eura spolu so 6 % úrokom z omeškania. Odvolací súd zo znaleckého posudku zistil, že znalkyňa konštatovala, že žalobca mal za mesiac jún 2019 na základe výkazu práce vodiča zaplatený nárok na náhradu za dovolenku 4,5 dňa celkom vo výške 210,94 eura (36 hodín x 5,8594 eur). Žalobca si žalobou uplatňoval nárok na náhradu mzdy za dovolenku vo výške 308,22 eura spolu s úrokom z omeškania, pričom súd prvej inštancie tento nárok v celom rozsahu zamietol bez odôvodnenia. Žalobca uzatvoril pracovný pomer so žalovaným pracovnou zmluvou zo dňa 19.03.2019 a pracovný pomer v zmysle rozhodnutia súdu prvej inštancie skončil dňa 20.06.2019. Podľa § 100 Zákonníka práce, zamestnancovi vzniká za podmienok ustanovených týmto zákonom nárok na a) dovolenku za kalendárny rok alebo jej pomernú časť, b) dovolenku za odpracované dni, c) dodatkovú dovolenku. Podľa § 116 ods. 3 Zákonníka práce, za nevyčerpané štyri týždne základnej výmery dovolenky nemôže byť zamestnancovi vyplatená náhrada mzdy, s výnimkou, ak si túto dovolenku nemohol vyčerpať z dôvodu skončenia pracovného pomeru. Pokiaľ zamestnanec počas trvania pracovného pomeru nevyčerpal dovolenku, na ktorú mal podľa Zákonníka práce nárok, patrí mu v zmysle citovaných ustanovení Zákonníka práce náhrada mzdy za nevyčerpanú dovolenku, ak si túto nemohol vyčerpať z dôvodu skončenia pracovného pomeru. Keďže z rozhodnutia nie je zrejmé, či si žalobca nárok na náhradu mzdy vo výške 308,22 eura uplatňoval nad žalovaným vyplatenú sumu 210,94 eura, resp. či a v akej výške je tento jeho nárok dôvodný, bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne o tomto nároku rozhodnúť a riadne ho odôvodniť.

31. Pokiaľ ide o žalobný nárok týkajúci sa uloženia povinnosti žalovanému, aby oznámil poisťovni ku ktorému dňu skončil pracovný pomer, tak isto i všeobecnej zdravotnej poisťovni a sociálnej poisťovni, odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne zamietol žalobu v tejto časti. Povinnosť zamestnávateľa odhlásiť zamestnanca do ôsmich dní od zániku nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti z registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vyplýva priamo z ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“). Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd rozhodol o tom, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným skončil 20.06.2019, teda pokiaľ žalovaný odhlásil žalobcu z týchto registrov skôr, a to ku dňu 17.06.2019, urobil tak predčasne, a je povinný si svoju povinnosť splniť nanovo podľa § 231 ods. 1 písm. b) Zákona o sociálnom poistení, po právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o určení skončenia pracovného pomeru (l. výrok).

32. Odvolací súd tiež považuje za správne zamietnutie žaloby v časti uloženia povinnosti žalovanému sprístupniť žalobcovi mzdové doklady. V odvolaní pritom žalobca namietal aj samotnú správnosť tohto výroku, pretože on od súdu požadoval, aby rozhodol tak, že „žalovaný je povinný mu sprístupniť mzdové doklady ešte pred rozhodnutím súdu“ (č. l. 504). Účelom tejto žalobcovej požiadavky bolo, aby v konaní pred súdom vedel vyčísliť a preukázať svoje nároky. Uloženie povinnosti zamestnávateľovi

– žalovanému predložiť mzdové doklady po vyhlásení rozsudku vo veci samej však stráca svoje opodstatnenie a na takomto nároku nemá žalobca ani naliehavý právny záujem. Pokiaľ však ide o tento návrh v rámci navrhovania dôkazov, je potrebné, aby sa s ním súd prvej inštancie zaoberal. Teba zdôrazniť, že v predmetnej veci ide o pracovnoprávny spor s ochranou slabšej strany a v týchto sporoch súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre zamestnanca v pracovnoprávných sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za zamestnanca suplovať súd, a to aj v prípade, ak zamestnanec nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Pokiaľ žalobca navrhol vykonanie dôkazu – predloženie mzdových dôkazov zamestnávateľom za tým účelom, aby vedel svoje nároky v konaní pred súdom adekvátne vyčísliť a preukázať, je súd prvej inštancie povinný tomuto návrhu vyhovieť a navrhovaný dôkaz vykonať, pretože inak nemožno žalobcu sankcionovať za to, že nepreukázal svoje tvrdenia resp. neuniesol dôkazné bremeno, ak nemal k dispozícii doklady, ktorými by svoj nárok vedel preukázať. Ak však súd zistí na základe vykonaného dokazovania, že predmetné mzdové doklady žalovaného nie sú pre rozhodnutie vo veci potrebné, je povinný nevykonanie tohto dôkazu v rozhodnutí presvedčivým spôsobom odôvodniť (k uvedenému nároku sa odvolací súd vyjadroval aj v bode 17).

33. V neposlednom rade sa žalobca domáhal náhrady škody z titulu nemajetkovej ujmy v sume 1 000 eur, ktorú odôvodnil prenasledovaním jeho osoby zo strany žalovaného s cieľom, aby sa nemohol zamestnať na Slovensku u ostatných zamestnávateľov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu v tejto časti odvolací súd považuje za správne. Len samotné skutkové tvrdenia žalobcu – že mu nemajetková ujma vznikla v dôsledku prenasledovania jeho osoby, aby sa nemohol zamestnať na Slovensku u iných zamestnávateľov, sú nepostačujúce a nie sú dostatočne substancované. Ani návrh žalobcu na výsluch svedka v tomto smere nemôže nahradiť jeho skutkové tvrdenia. V prvom rade musí žalobca svoj žalobný nárok riadne skutkovo odôvodniť a následne na preukázanie svojich tvrdení musí navrhnúť dôkazy, o ktorých súd rozhodne, či sa vykonajú alebo nie. Odvolací súd dodáva, že Občiansky zákonník poskytuje ustanovením § 13 ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia práv, ktoré predstavuje zásah do osobnosti človeka, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite danej osoby, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu človeka k ostatným ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že podľa § 150 CSP stranu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom úspechu v spore a naopak nesplnenie tejto povinnosti má za následok neúspech v spore. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil.

34. Žalobca v odvolaní žiadal opravu zápisníc, ktoré boli vyhotovené v prvoinštančnom konaní, poukazujúc na rozdiely zo zvukového záznamu pojednávania a písomného vyhotovenia zápisnice o pojednávaní. Takejto požiadavke žalobcu však nie je možné vyhovieť v odvolacom konaní. Odvolací súd v rámci konania v druhej inštancii o opravnom prostriedku preskúmava správnosť napadnutého rozhodnutia a postup súdu v konaní pred vydaním napadnutého rozhodnutia v rozsahu a z dôvodov uvedených odvolateľom. O procesných úkonoch, pri ktorých súd koná so stranou alebo vykonáva dokazovanie, sa vyhotovuje záznam technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku. Takto vyhotovený záznam sa uchová na nosiči dát, ktorý sa po skončení pojednávania pripojí k súdному spisu alebo sa v súdnom spise urobí poznámka, kde je záznam uložený (§ 98 ods. 1 CSP). Ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch aj zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávacia vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh procesného úkonu a uvedie sa podstatný obsah prednesov a výroky rozhodnutia (§ 99 ods. 1 CSP). Účelom zápisnice nie je kopírovať doslovný prepis ústnych prednesov strán na pojednávaní a ide o fakultatívnu možnosť súdu zaznamenania priebehu procesného úkonu. Za účelom presného zaznamenania priebehu pojednávania sa obligatórne vyhotovuje záznam technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku podľa § 98 ods. 1 CSP a v zápisnici sa len zachytí podstatný obsah prednesov strán a výroky rozhodnutia. Rozhodnutie o tom, čo je podstatné a čo a ako treba zachytiť v zápisnici, je rozhodnutím sudcu alebo predsedu senátu, ktorý zápisnicu diktuje, a ktoré je limitované jeho subjektívnym vnímaním toho, čo pri úkone súdu zaznelo, a aký to má význam pre ďalšie konanie. Pre dosiahnutie objektívnosti preto strany a ich zástupcovia sú, aj keď to zákon jasne nestanovuje, oprávnení namietat správnosť diktovania zápisnice, pričom je

účelné námietky v zápisnici zaznamenať. Súd týmto námietkam môže a nemusí vyhovieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo strany žalobcu išlo o nepochopenie zmyslu a účelu spísania zápisnice o pojednávaní, keď požadoval, aby súd prvej inštancie zaznamenal aj do zápisnice každý jeho prednes, pričom doslovné prednesy sú zachytené práve v rámci vyhotovovania zvukového záznamu z pojednávania.

35. K namietanému postupu súdu prvej inštancie pri výsluchu svedka – p. F. C. na pojednávaní dňa 11.02.2020 z dôvodu, že súd prvej inštancie nedodržel postup podľa § 199 CSP, tým že pani C. bola prítomná na pojednávaní pri vysvetľovaní predmetu žaloby, ako aj pri zmierovacom procese, žalobca bol toho názoru, že tento svedok nemôže byť pripustený k výsluchu, pretože práve týmto bol svedok ovplyvnený priebehom konania (č. I. 527), odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 201/2020 z 12. mája 2020, podľa ktorého postup pri realizácii výsluchu svedka, ktorý je v kolízii s obsahom ustanovenia § 199 ods. 1 Civilného sporového poriadku („Súd dbá, aby výpoveď svedka nebola ovplyvnená jeho prítomnosťou na pojednávaní. Každého svedka súd vyslúchne samostatne, v neprítomnosti svedkov, ktorých ešte nevyslúchol.“), ešte nemusí sám osebe automaticky znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Posúdenie dôveryhodnosti takejto svedeckej výpovede si vyžaduje preskúmanie konkrétnych okolností, za akých bola svedecká výpoveď podaná, a ich následné komplexné vyhodnotenie, ktoré môže poskytnúť objektívny záver o kvalite takéhoto svedectva. Podľa názoru odvolacieho súdu, skutočnosť, že svedkyňa bola prítomná iba pri oboznamovaní predmetu žaloby a snahy súdu o zmierenie strán sporu, nemalo z tohto hľadiska nijaký vplyv na nedôveryhodnosť tohto svedectva. Nakoniec samotná svedkyňa sa v rámci svojej výpovede vyjadrovala predovšetkým k okolnostiam skončenia pracovného pomeru a k výsledkom kontroly urobenej zo strany IP Nitra.

36. Žalobca tiež namietal, že výsluch svedkyne C. bol v rozpore so zákonom, pretože súd mal najskôr svedkyňu nechať vypovedať o skutočnostiach, ktoré sú jej známe a následne mohol pristúpiť k otázkam. Súd však dal hneď možnosť klásť otázky PZ žalovanej strany, čo namietal v odvolacom konaní, pretože tým nebol dodržaný zákonný postup pri dokazovaní (č. I. 528). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/76/2021 zo dňa 31.10.2022, kedy najvyšší súd uviedol, síce súd prvej inštancie pri výsluchu svedkov nedodržel postup stanovený v § 202 ods. 1 CSP tým, že daní svedkovia nevypovedali najskôr tzv. monológom, ale im boli priamo kladené otázky, avšak aj napriek tomu má za to, že uvedená vada spočívajúca v procesnom pochybení súdu prvej inštancie ešte sama o sebe nemusí znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa dovolacieho súdu je nutné pri posúdení daného získaného dôkazu prihliadnuť na všetky okolnosti, za ktorých došlo k vykonaniu predmetného dôkazu berúc do úvahy najmä okolnosti, za ktorých bol dôkaz obstaraný za účelom preverenia jeho kvality a dôveryhodnosti, nakoľko súdne konanie predstavuje so všetkými obstaranými dôkazmi jeden celok po posúdení každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti.

37. Vzhľadom na vyššie citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, porušenie postupu súdu pri vykonaní dokazovania výsluchom svedka nemusí ešte samo o sebe znamenať porušenie práv žalobcu na spravodlivý súdny proces, ale je potrebné kvalitu takto vykonaného dôkazu vyhodnocovať v kontexte celého súdneho konania a skutočností zistenými aj inými dôkaznými prostriedkami.

38. V súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti žalobcu voči konajúcej sudkyňi v podanom odvolaní, odvolací súd poukazuje na prípis Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12NcC/2/2022 zo dňa 27.01.2022, v ktorom sa krajský súd už raz s námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi vysporiadal, a to tak, že na ňu neprihliadal, pretože bola vznesená po uplynutí 7 dňovej zákonnej lehoty. V súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, ako opätovne konštatovať, že na ňu nie je možné podľa § 53 ods. 1 CSP prihliadať. Skutočnosti uvádzané žalobcom boli predmetom posudzovania prvej námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi krajským súdom už dňa 27.01.2022, kedy bolo konštatované, že námietka zaujatosti nebola podaná včas. V tentokrát posudzovanej námietke zaujatosti žalobca neuvádza nové skutočnosti na ktorých základe by sa mal odvolací súd zaoberať námietkou zaujatosti.

39. Čo sa týka namietaného rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušuje aj v tejto časti, pretože rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je závislé od rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, aby sa prvoinštančný súd v konečnom rozhodnutí vysporiadal s otázkou, či je možné skutočnosť, že žalovaný uhradil

žalobcom časť žalovanej sumy po podaní žaloby pričítať v neprospech samotného žalobcu, a tento neúspech premietnuť v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania. V danej veci rozhodnutie vo veci samej tiež záviselo od znaleckého posudku, preto bude musieť súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadniť aj túto skutočnosť. Pokiaľ rozhodnutie vo veci závisí od odborného posúdenia nárokov, ktoré si žalobca uplatňuje a on sám potrebné odborné znalosti nemá, je potrebné posudzovať, či aj čiastočný úspech žalobcu, ktorý dosiahol na základe vykonaného znaleckého dokazovania, nie je možné považovať za jeho celkový úspech (pokiaľ teda ide o žalobcom uplatnený nárok, ktorý závisí od odborných znalostí) a tento úspech zohľadniť pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Rovnako je potrebné zohľadniť o aký výrok ide, pretože vyhovie výroku o neplatnosti Dohody o skončení prac. pomeru nemá rovnakú závažnosť ako výrok o splnení si informačnej povinnosti voči poisťovníam žalovaným.

40. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v zamietajúcom výroku II. v časti o zaplatenie nevyplatenej mzdy a cestovných náhrad vo výške 457,35 eura, o oznamovacej povinnosti žalovaného, o povinnosti žalovaného na sprístupnenie mzdových dokladov a o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur, vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietajúceho výroku II., a to v rozsahu zamietnutia žaloby na zaplatenie sumy nad 457,35 eura s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 911,84 eura od 20.06.2019 do zaplatenia, zaplatenia náhrady mzdy vo výške 1 460 eur s príslušenstvom a zaplatenia náhrady za dovolenku, ako aj vo výroku III. o trovách konania, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vrátil súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V tejto časti zamietnutia žalobcových nárokov bolo rozhodnutie súdu predčasné, pretože vo veci nebol riadne zistený skutkový stav s poukazom na námietky žalobcu voči znaleckému posudku, ako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia v ďalších žalobných nárokoch, ktoré súd prvej inštancie neodôvodnil a tým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov, vrátane odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).